

Iepurele și broaștele

La Fontaine

Un iepure ședea pe gânduri, în vizuina sa,
Căci ce putea în adăpostu-i să facă altceva?
Căzuse într-o sumbră stare:
E trist și ros de-nspăimântare.
„Ființele - spunea - fricoase din natură
Nenorociri îndură!
Nu pot să-nghită-n pace
Mâncarea ce le place.
N-au bucurii depline; primejdii calea le-o ațin.
Și eu trăiesc asemeni: această spaimă rea
Îmi stingherește veșnic somnul, deschiși chiar dacă ochii-i
Țin.
- îndreaptă-te! - să spună ar putea
O minte înțeleaptă.
Dar frica se îndreaptă?
De altfel, știu, această frică
Nu este nici la om mai mică.”
Tot frământând acestea-n gând, i-i mintea ca năucă.
De grijă și de spaimă,
Stă cu urechile ciulite și vorba o îngaimă.
O umbră sau un foșnet - și febra îl apucă.
Deodată bietul animal
Aude chiar un fâșâit,
Pe care-l ia drept un semnal
Că trebui să fugă - și-ndată a fugit.
Tot alergând, ajunsese la o baltă.
Trezite, broaștele din mal, ca la un semn, se saltă
Și-n apă au țâșnit.
„Și eu pe alții - zise - îi înspăimânt, vezi bine,
Întocmai cum și alții mă sperie pe mine.
Îndată ce mă văd,
Fug animalele ca de prăpăd.
De unde-mi vine atâta voinicie?
Să fiu eu un războinic? - Ce să fie?”

Nu e fricos pe lume - s-ar zice, în sfârșit -
Ca-n spaimă să nu fie de altul depășit.